

[Henry Hansen.]

i en større helhed. Under disse omstændigheder har det ikke været muligt for forsvarskommissionen at gøre sit arbejde færdigt, og vi er derfor enige med forsvarsministeren om, at det er nødvendigt at forlænge bemyndigelsesloven et stykke tid endnu.

Når ministeren nu kun ønsker loven forlænget for 4 måneder, er det udtryk for, at arbejdet i forsvarskommissionen ikke har ligget stille i den tid, der er gået, og således forholder det sig da også. Der har været arbejdet i en række underudvalg, og resultatet af dette arbejde vil formentlig betyde, således som forsvarsministeren her har gjort rede for det, at der i forårets løb kan fremsættes lovforslag om bestemte forhold vedrørende nyordningen af vort forsvarsvæsen. At få forsvarsspørgsmålet løst i sin helhed indenfor de fire måneder er sikkert ikke muligt, således forstår jeg også forsvarsministerens udtalelser, men et stykke ad vejen skulle det altså være muligt at komme, så at det muligvis, hvis vi til maj yderligere skal forlænge loven, hvad vi vel skal indstille os på, kan blive i en ændret form, en mere begrænset skikkelse.

Da vi altså om føje tid kan regne med her i tinget at skulle beskæftige os med forslag om en ny forsvarsordning, skal jeg ved denne lejlighed nøjes med disse bemærkninger og slutte med på mit partis vegne at anbefale lovforslaget til hurtig gennemførelse.

Stegger Nielsen: Når forsvarskommissionen ikke har nået at tilendebringe sit arbejde, er det ret givet, at loven om bemyndigelse til midlertidigt at afvige fra visse bestemmelser vedrørende hærens og søværnets ordning fremdeles er nødvendig, og mit parti har ingen indvendinger at fremsætte mod dette forslag, der går ud på at forlænge den midlertidige ordning for 4 måneder, altså til udgangen af april måned 1950.

Malchau: Selve lovforslaget giver mig ikke anledning til mange bemærkninger. Da forsvarskommissionen endnu ikke har tilendebragt sit arbejde, kan jeg, ligesom de andre ordførere, på mit partis vegne tiltræde, at forsvarsministeren, som foreslået, får den nævnte bemyndigelse forlænget for 4 måneder endnu. Jeg udtaler naturligvis også håbet om, at det må lykkes forsvarskommissionen inden så længe at gøre sit arbejde færdigt, så at det ikke stadigvæk skal blive nødvendigt for os at beskæftige

os med en midlertidig lovgivning på dette område.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at fremsætte nogle enkelte betragtninger over visse ting vedrørende forsvaret.

Det konservative folkeparti har, som man måske vil vide, rettet en henvendelse til den højtærede forsvarsminister om at foranledige, at forbudet mod, at befalingsmænd anvender eder og forbandelser overfor mandskabet, overholdes. Jeg vil meget stærkt understrege alvoren i denne henvendelse. Vi, der har været befalingsmænd, ved, at det slet ikke er nødvendigt at anvende kraftudtryk for at opretholde disciplinen. Desværre er brugen af sådanne ord stadig meget udbredt, og talen om tonen i hæren må nu bringes til ophør. Brugen af eder kan dels være udtryk for tilstedeværelse af mindreværdskomplekser hos befalingsmændene, dels skyldes dårlig opdragelse. I alle tilfælde er det utilbørligt ikke mindst for ungdomsopdragere at benytte sig heraf. De unge kan ikke være tjent med det, og det kan værnene heller ikke. Selvom det siges som en ganske vist dårlig undskyldning, at banden og sværgeren nu engang er en national skødesynd eller et nationalt særkende hos os danske, må det høre op i værnene, og det må være nu. Dette beder jeg den højtærede forsvarsminister forstå, og jeg tror heller ikke, at han er uenig med mig på dette punkt.

Det var også fristende at komme ind på en omtale af andre forhold, jeg skal dog undlade at beskæftige mig med f. eks. skandalen omkring Nymindegabaffæren. Denne sag bliver nu rullet op ved kommissionsdomstolen.

En anden ting kunne jeg tænke mig at rulle ud. Det er en bagatel, kunne man sige, men små ting har også deres betydning, og jeg er bange for, at det, jeg her vil nævne, er et skoleeksempel på, hvad man byder soldaterne, og vist desværre også et tegn på, at der er en vis brist hos de ansvarlige.

Det er efterhånden blevet skik, at man på denne talerstol fremviser de gode eller navnlig de mindre gode varer, som man falder over på sin vej. Jeg har her en rulle sytråd af den slags, som soldaterne får udleveret, og den vil jeg gerne have lov til at rulle ud. Jeg har fået den af en soldat, som har fået erstatning for den af sin moder. Det er jo sådan — sådan var det i hvert fald dengang jeg var soldat —, at man skal kunne dreje knapperne tre gange rundt, men hvis man bruger denne sytråd — man kalder det altså sytråd indenfor hæren —, er der ingen